

fer. Den høitærede Indenrigsminister yttrede i saa Henseende iaftes, at man ikke kunde følge den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), han malede Sort i Sort, han stillede det Hele frem behøft med et „mørkt Lys“, man kunde derfor ikke følge ham, men fulgte man ham alligevel, saa var dog det hele Tab, der kunde være Tale om, 260,000 Rbd., og det var dog ikke saa farligt. Jeg vil dog tillade mig at minde om, at 260,000 Rbd., for at jeg skal blive staaende ved dette Beløb, ikke er en saa ganske ubetydelig Sum. Jeg troer, at en af de Ting, der har erhvervet Rigsdagen et godt Navn paa mange Steder, hvor den ellers ikke vilde have det, er, at den seer nøie paa Skillingen; umiddelbart forinden vi iaftes begyndte Forhandling om det Spørgsmaal, der nu foreligger, pruttede dette Thing Justitsministeren 15 Daler af paa en Degn, og andre lignende Smaaavoteringer vidne om, hvor nøie man pleier at regne det med Beløbene her; naar man da træder frem og siger, det Hele er kun 260,000 Rbd., da troer jeg, at disse Ord næppe finde Anklag i dette Thing. Men lad mig nu antage, at den Regning, hvorfra Ministeren er gaaet ud, er rigtig, og at der her altsaa kun er Tale om 260,000 Rbd., saa vil jeg bemærke, at det kun angaaer det ene af de Punkter, hvorom der handles i disse Skrivelser, men der er to andre Punkter endnu, hvortil der ikke er taget Hensyn, som den ærede Minister slet ikke talte om, men som kunne faae en vigtig Betydning med Hensyn til Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvor stort Tabet bliver; man maa ogsaa tage dem under Overveielse, for tilbørligt at paaavise det. Den ærede Minister bemærkede, at det var Uvillie mod Jernbanesagen, som her gjorde sig gjældende, at det egentlig var den, som bragte os til at reise hele dette Spørgsmaal. Jeg skal ganske vist for mit Vedkommende indrømme, at jeg ikke er nogen Ven af den jydskke Tørbane, jeg har aldrig været der, og jeg regner mig det til en Fortjeneste, at jeg paa ethvert Trin af dens Forhandling heri Salen har gjort, hvad der stod i min Magt for at modarbejde den; men et andet Spørgsmaal er, hvorledes man maa betragte Sagen, efter at Loven er vedtagen, efterat Loven har faaet aller-

høieste Sanction, og efterat en Accord i Henshold til den er indgaaet; da mener jeg, at man maa respectere den indgaaede Accord; man maa høre sig for, hvad Fleertallet har besluttet, man maa høre sig for den Bemyndigelse, Ministeren har haft og har benyttet — saavidt, mine Herrer, men heller ikke videre. — Det er allerede haardt nok, at man, ved at benytte Loven af 4de Marts 1857, er gaaet til den yderste Grændse, det var ikke Meningen dengang, Loven her blev vedtagen (En Stemme: Saa!). Det er meget ofte blevet sagt heri Salen, at 8 Millioner er mere, end der behøvedes, og hvad var det Svar, der gaves os? der staaer ikke „8 Millioner“, men „indtil 8 Millioner“, og man mindede os om, at der paalaa Ministeriet, naar Loven vedtoges, et Ansvar for at lade undersøge, hvorvidt 8 Millioner var nødvendige eller ikke — saaledes forholder det sig, det vilde de Herrer, som have deeltaget i Forhandlingerne, ganske vist kunne erindre; men nu har den ærede Minister i denne Samling meddeelt os Oplysninger, hvoraf det maa fremgaae, at der til hiint Jernbaneanlæg efter den høieste Grad af Sandsynlighed ikke vilde behøves 6 Millioner. Terrainforholdene for den ere ikke paa nogen Maade vanskeligere end de Terrainforhold, der ere undersøgte paa Regjeringens Foranstaltning, og som have givet et Resultat, hvorefter hiin Bane maatte kunne anlægges for under 6 Millioner; der er altsaa givet 2 Millioner mere for Banen, end der burde være givet, men dertil var der givet Bemyndigelse, det skal jeg altsaa lade være udenfor Beregningen her. Jeg nævner det kun som et Moment, der dog i ethvert Tilfælde maa komme i Betragtning, naar Sagen skal stilles i sit fulde og rette Lys. Men der findes nu i Skrivelserne 2 Punkter, der ere af finantfiel Betydning, foruden det alt omtalte første, at dersom Finantsministeren ikke seer sig istand til at svare 4 pCt. af de Penge, der forblive indestaaende i Totalkassebeholdningen, skal Sagen ordnes saaledes — det er ret mærkelige Ord — at Indenrigsministeren dog faaer 4 pCt. af Pengene, men at det, der i Virkeligheden mangler, lægges paa Actiernes Priis. Den høitagtede Indenrigsminister bemærkede iaftes, at det ikke betyde